

RASMUS FÖRSTER: PALACE OF CONCRETE 22.3.-10.4. 2022

Opasta minut asioiden kerrostumiin. Anna minun kulkea risteykseen, jossa kirjallisuus ja kiviaines leikkaavat toisiaan ja vaihtavat ajatuksia johdattaen minut maalauksen mekanosfääriin. Risteys, jossa kirjallisuus ja kaiken kiviaines leikkaavat toisiaan ja vaihtavat ajatuksia. Anna minun ammentaa kirjallisuudesta ja levittää betonia kallioperälle: rakennamme uutta kaupunkia. Pesemme kätemme pehmeällä mullalla ja suodatamme vettä karkean hiekan lävitse. Pystytämme helliä patsaita ja rakastelemme betonin palatsissa. Sellainen on urbaanin apinan tapa, se kiertää aineetonta häntäänsä kasvuhakuisiin ajatuksiinsa eksyneenä. Sitä vastaan kohoaa paon liike kohti pehmeää myötätuntoa lyhyen elämän juoksuhiiekassa.

Tätä näyttelyä tehdessä kivi ja kerrostuminen ovat olleet kaksi keskeisintä asiaa, joihin olen keskittynyt. Käsitteellisesti olen nojannut niitä pohtiessani Gilles Deleuzen ja Félix Guattarin teksteihin. Yhtäällä ovat 'kaupunki' ja urbaani hahmo, jotka puskevat ulospäin maailmaan. Ensimmäinen kysymys kuuluu: millainen on kaupungin laita? Toisekseen kaupunki – ja sen asukkaat – tulevat tekemättömiksi ja rakentuvat uudelleen kaupungin sisuksissa. Se on taukoamaton kerrostumisen prosessi. Kivi kerrostuu kivelle, muisti muistille. Paljon häviää sekä jatkuvan liikkeen laitamilla että sen monissa keskuksissa.

Olin siis maalannut kiven ja hahmon, mutta jotakin tuntui puuttuvan. Kurotin kohti piirtämisen tekniikoita ja aloin tutkia mahdollisia tapoja näiden aiheiden tarkasteluun viivalähtöisen työskentelyn keinoin. Jokin loksasti paikoilleen. Tapa, jolla tärkevät viivat alkoivat asettua toisiinsa tuntui tavoittavan ihmisen tuottaman betonin olemuksen, kaupunkimaailman. Kuin henkiin heränneitä patsaita, hitaita kivikoneiden liikkeitä, jotka kieltäytyvät tulevaisuuden määrityksi juuri täksi tai tuoksi, muuttaen ikuisesti muotoaan uusien kerrosten laskostavan painon alla.

Show me the way into the strata of things. Let me pass and pay tribute to the beat of the drums that lead to the mechanosphere of painting. A crossroads where literature and the stone-matter of all things intersect and exchange thoughts. From literature let me draw and layer concrete on bedrock: we are building a new city. With soft earth we wash our hands and through coarse sand we filter the water. We raise tender statues and make love in the palace of concrete. Thus is the way of the urban ape, which coils its incorporeal tail, lost in expansive thought. Pitted against it a flight towards the soft compassion, in the quicksands of our short lives.

For this exhibition stone and stratification have been two main ideas I have focused on, partly based on the texts of Gilles Deleuze and Félix Guattari. On one hand there is 'city' and the urban human figure, pushing outwards into the world. The first question is what is the city's edge like? Secondly the city – and its inhabitant – come undone and are rebuilt on the inside of the city-space. It is an incessant process of stratification. Stone is layered on stone, memory on memory. A lot is lost, both on the peripheries and in the many centers of this continuous motion.

So I had painted the stone and the figure, but something was missing. I reached towards techniques of drawing and began exploring a way to address these themes through the line work paintings. A missing piece was found. The way the trembling lines started to lay into each other, forming what felt like essence of human-made concrete, cityworld. They feel like statues come to life, slow movements of stonemachines that refuse to be pinned down as just this or that, forever changing under the pressure of new layers of matter.

Visa mig vägen in i tingens skikt. Låt mig passera och hylla trummornas slag som leder till målningens mekanosfär. En korsningspunkt där litteraturen och alltings stenmateria korsar varandra och utbyter tankar. Låt mig från litteraturen dra och lägga betong på grundstenen: vi bygger en ny stad. Med mjuk jord tvättar vi våra händer och genom grov sand filtrerar vi vattnet. Vi reser ömma statyer och älskar i betongpalatset. Så går det för den urbana apan, som rullar sin kroppslösa svans, förlorad i expansiva tankar. Mot den står en flykt mot den mjuka medkänslan, i våra korta livets kvicksand.

I den här utställningen har sten och skiktning varit två huvudtankar som jag har fokuserat på, delvis med utgångspunkt i Gilles Deleuzes och Félix Guattaris texter. Å ena sidan finns "staden" och den urbana människofiguren, som trycker utåt mot världen. Den första frågan är hur stadens kant ser ut. För det andra: staden - och dess invånare - försvinner och återuppbyggs på insidan av stadsrummet. Det är en oavbruten stratifieringsprocess. Sten läggs i lager på sten, minne på minne. Mycket går förlorat, både i periferin och i de många centrumen i denna ständiga rörelse.

Jag hade alltså målat stenen och figuren, men något saknades. Jag tog mig an teckningstekniker och började utforska ett sätt att ta upp dessa teman genom linjemålningar. En saknad bit hittades. Det sätt på vilket de darrande linjerna började lägga sig i varandra och bildade vad som kändes som en essens av människoskapad betong, en stadsvärld. De känns som statyer som vaknar till liv, långsamma rörelser av stenmaskiner som vägrar att fastlåsas som just det ena eller det andra, och som ständigt förändras under trycket av nya lager av materia.

RASMUS FÖRSTER: BIO

Olen Rasmus Förster (s. 1994), suomalais-saksalainen Helsingissä työskentelevä kuvataiteilija (TaM, Aalto-yliopisto, 2021). Viime vuosina keskeisimpänä välineenäni on toiminut maalaaminen. Maalausten taustalla vaikuttavat lukemattomat piirustukset, polaroid- ja filmivalokuvat, sekä digipiirustusten ja -kollaasien rakentaminen. Työskentelyyni sisältyy jatkuva haparointi epävarman tulevaisuuden äärellä: miten luovia urbaaneissa ympäristöissä pahenevan ekokriisin aikakautena? Nykyhetki vaatii ihmisyyden uudelleen arviointia, ja yritän taiteellisen työskentelyni kautta yhdistää tämän muutoseetoksen mystiikan yksinkertaisiin huomioihin siitä, millaisia olentoja olemme ja mihin toimillamme pyrimme.

I am Rasmus Förster (1994), a Finnish-German artist from Helsinki (MA, Aalto University, 2021). The past few years I have focused mainly on painting. For my paintings I also create a lot of drawings, polaroids and photos on film, as well as digital drawings and collages.

Within my work I continuously approach questions about the uncertain future. How to navigate urban spaces in a time of worsening ecological crisis? Our time requires a re-evaluation of what being human is. In my artistic work I try to combine this ethos of change with more simple notions of what kind of creatures we are and what we aim for with our actions.

Jag är Rasmus Förster (1994), en finsk-tysk konstnär från Helsingfors (MA, Aalto-universitetet, 2021). Under de senaste åren har jag huvudsakligen fokuserat på måleri. Till mina målningar skapar jag också en hel del teckningar, polaroider och foton på film samt digitala teckningar och collage.

I mitt arbete närmar jag mig kontinuerligt frågor om den osäkra framtiden. Hur ska man navigera i urbana rum i en tid av förvärrad ekologisk kris? Vår tid kräver en omvärdering av vad det är att vara människa. I mitt konstnärliga arbete försöker jag kombinera denna förändringsetik med mer enkla föreställningar om vad vi är för slags varelser och vad vi strävar efter med våra handlingar.